ISSN -2583-147X (P), **Vol.- 9, Issue No.VIII, November 2023**
Bastabatara Pariprakash Prachee
Peer Reviewed and Referred Research Journal

ପଦ୍ମଜ ପାଳଙ୍କ ଉପନ୍ୟାସ : ଯୌନ-ପ୍ରସଙ୍ଗ

ଯୁଗିରାମ ପୁଟେଲ

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଓଡିଆ କଥା ସାହିତ୍ୟର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ସର୍ଜନଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ପଦ୍ମଜ ପାଳ । ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ଉପନ୍ୟାସ ରଚନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ବାରି ହୋଇପଡେ । ସମାଜର ବିବିଧ ଘଟଣା, ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ସେ ତାଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ସମାଜ ଜୀବନ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନର ଅନ୍ତଃସତ୍ତ୍ୱା ଓ ବହିଃସତ୍ତ୍ୱାକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଅନୁଶୀଳନ କରି ତାହାକୁ ତାଙ୍କ କୃତି ଗୁଡିକରେ ରୂପାୟିତ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କୃତିଗୁଡିକର ଗଠନ ଶୈଳୀ ଯେପରି ଭିନ୍ନ ସେପରି ଆକର୍ଷଣୀୟ ଓ ବହୁବିଧ ତାଙ୍କର ରଚନା ଶୈଳୀ । ଦୀର୍ଘ ପଚାଶ ବର୍ଷରୁ ଉର୍ଦ୍ଧକାଳ ଧରି ସେ ତାଙ୍କ ଲେଖନୀ ଚାଳନା କରିଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କୃତିଗୁଡିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି 'ଦୁର୍ଗ ପତନର ବେଳ' (୧୯୮୮), 'ଆମ ସମୟର ଦୁଃଖ' (୧୯୮୯), 'ଯିବୁ କି ଥିବୁ' (୧୯୯୪), 'ପାପ ପରି ନିଜର' (୧୯୯୫), 'ଗଣ୍ଡ ଭୈରବ' (୧୯୯୮), 'ଓୟେ ପୁଅମା' (୨୦୦୨), 'ଗାନ୍ଧୀ ଛକରୁ ଟିକିଏ ଆଗକୁ' (୨୦୦୨), 'ପଣ୍ଡୁରଙ୍ଗୀ ନିବାସ'(୨୦୦୪), 'ଆକ୍ରାନ୍ତ ୩/୪' (୨୦୦୪), 'ମାମୁଁଘର ଚଉଁରି' (୨୦୦୯), 'ଛାଇ ଲେଉଟାଣୀ' (୨୦୧୦), 'ଅପଦେବତା' (୨୦୧୦), 'ଜରା ନିବାସ' (୨୦୧୦), 'ଯାତ୍ରା ଡଟ୍ କମ୍' (୨୦୧୧), 'ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମାତ୍ର' (୨୦୧୧), 'ଗହ୍ୱର' (୨୦୧୧), 'ହାଏ ମୁନି କେମିତି ଅଛ ?' (୨୦୧୩), 'ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧା' (୨୦୧୬) ଆଦି ଉପନ୍ୟାସ । ଉକ୍ତ ଉପନ୍ୟାସଗୁଡିକରେ କୃଷି ଓ କୃଷକର ସମସ୍ୟା, ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନର ଅବକ୍ଷୟ, ମାଓବାଦୀ ସମସ୍ୟା, ପାରିବାରିକ ସମସ୍ୟା, ସରକାରୀ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା, ରାଜନୈତିକ ଦୁର୍ନୀତି, ଜାତିଆଣ ଭେଦଭାବ, ତନ୍ତ୍ରମନ୍ତ୍ର, ଯୌନତା ଆଦି ବିଷୟଗୁଡିକୁ ନେଇ ସେ ଉପନ୍ୟାସ ରଚନା କରିଥିଲେ ହେଁ ତାଙ୍କର ଅର୍ଦ୍ଧାଧିକ ଉପନ୍ୟାସରେ ଯୌନତା ଏକ ମୁଖ୍ୟ ବିଭବ ରୂପେ ଉଭା ହୋଇଛି ।

ଯୌନତା ମଣିଷର ଆଦିମ ତଥା ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ଏହା ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ । ପେଟର ଭୋକ ପାଇଁ ଯେପରି ଖାଦ୍ୟର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଦେହର ଭୋକ ପାଇଁ ସେପରି ଯୌନତାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଏଥିରେ ଅସ୍ୱାଭାବିକତା ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ଜୀବବିଜ୍ଞାନ ଅନୁଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଯୌନତାର ଅଧୀନ । ଜୀବନର ମୂଳରେ ଯୌନତା ହିଁ ନିହିତ । ଯୌନ ସମ୍ବନ୍ଧ ବ୍ୟତୀତ ନୂତନ ଜୀବନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ସେ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉ, ପ୍ରାଣୀ ହେଉ, କି ଉଦ୍ଭିଦଜଗତ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୂଳରେ ଯୌନତା ହିଁ ନିହିତ ।

ବିଶ୍ୱ ସୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୌନତା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଗତିକରି ଆସିଛି । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଯୌନଶିକ୍ଷା ଦେବାର ପ୍ରଚଳନ ଥିଲା । ଯାହାର ଉଦାହରଣ ବାତ୍ସାୟନଙ୍କ କାମଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ବିଷ୍ଣୁ ଶର୍ମା ମଧ୍ୟ ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ରାଜପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଯୌନଶିକ୍ଷା ଦେବାର ଜଣାଯାଏ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚିତ୍ରକଳାରେ ଯୌନତାର ନିଖୁଣ ଚିତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ, ଅବଶ୍ୟ ଏହାର ପଛରେ ଧାର୍ମିକ ମତବାଦ ନିହିତ ରହିଛି । ମାତ୍ର ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଯୌନତାର ଏକ ବ୍ୟାପକ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଜନସମାଜରେ ନିହିତ ରହିଥିଲା, ଏକଥାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ସମାଜ, ଯୌନଶିକ୍ଷାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କଲାଣି । ତେଣୁ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ଯୌନଶିକ୍ଷା ଦେବାର ପ୍ରଚଳନ ରହିଛି ।

ସାହିତ୍ୟ ସବୁବେଳେ ପ୍ରେମର ଜୟଗାନ କରିଛି । ସେହି ପ୍ରେମରୁ ଉତ୍ସରିତ ହୋଇଛି ଯୌନତା । ସାହିତ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତଃସାରସତ୍ତ୍ୱା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବାରୁ ସେଥିରେ ଯୌନତା ପ୍ରତିସରିତ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ତେଣୁ ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କାଳରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ସାହିତ୍ୟର ମୁଖ୍ୟ ବିଭାବ ରୂପେ ଉଭା

ହୋଇଛି । ପ୍ରାଚୀନ ସାହିତ୍ୟରେ ଏହା ଧାର୍ମିକ ମତବାଦ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିଲେ ହେଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ମଣିଷର ଆଦିମ ପ୍ରବୃତ୍ତି ରୂପେ ଉଭା ହୋଇଛି । ଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କଲେ ପଦ୍ମଜ ପାଲଙ୍କ ଉପନ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକରେ ଯୌନତାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବେଶ୍ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ବାରି ହୋଇପଡ଼େ । ତାଙ୍କର 'ଆମ ସମୟର ଦୁଃଖ', 'ପାପ ପରି ନିଜର', 'ଗଣ୍ଡ ଭୈରବ', ଛାଇ ଲେଉଟାଣି', 'ଜରା ନିବାସ', 'ଆକ୍ରାନ୍ତ ୩/୪, 'ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ', 'ହାଏ ମୁନି କେମିତି ଅଛ ?' ଆଦି ଉପନ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକରେ ଯୌନତାର ବିବିଧ ରୂପକୁ ଦେଖି ହୁଏ ।

ପଦ୍ମଜ ପାଲଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଏକ ସଫଳ ଉପନ୍ୟାସ ହେଉଛି 'ଆମ ସମୟର ଦୁଃଖ', ଯାହା ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଯଦୁନାଥ ରଣା, ମଧୁ ପଣ୍ଡା, ଶ୍ୟାମ ଦାସ ଓ ରାମ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଜୀବନ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଏଥିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଘଟୁଥିବା ଉତ୍ଥାନ ପତନକୁ ନେଇ ଉପନ୍ୟାସର କଳେବର ଗଠିତ । ଉପନ୍ୟାସରେ ଜଣେ ପ୍ରେମିକ, ଜଣେ କପଡ଼ା ବ୍ୟବସାୟୀ, ଜଣେ ଆଦର୍ଶବାଦୀ ରାଜନେତା ଓ ଜଣେ ଅଶ୍ଳୀଳ ସିନେମା କ୍ୟାସେଟ୍ ବ୍ୟାପାରି । ଯୌନତାକୁ ନେଇ କିଏ ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରେ, ତ କିଏ ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରେ । ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକ ରାମ ମହାନ୍ତି ଅଶ୍ଳୀଳ କ୍ୟାସେଟ୍ ବିକ୍ରିକରି ନିଜର ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରେ । ବ୍ଲୁଫିଲ୍ମ ଚଲାଇ ଅର୍ଥ ରୋଜଗାର କରେ ଏବଂ ଶେଷରେ ଜେଲ ମଧ୍ୟ ଯାଏ ।

ପରିବାର ହେଉଛି ସନ୍ତାନ ମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ । ପରିବାରରେ ସେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରେ ତାହାକୁ ହିଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ସେ ଉପଯୋଗ କରେ । ରାମ ମହାନ୍ତିର ପରିବାର କହିଲେ ଦୁଇଜଣ -ବାପା ଓ ପୁଅ । ବାପା ନିରଂଜନ ମହନ୍ତି ଏକ୍‌ଜିକ୍ୟୁଟିଭ ଇଂଜିନିୟର । ଜଣେ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ହେବା ସହିତ ଜଣେ କାମୁକ ପ୍ରବଣ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଦୁର୍ନୀତି ଯେମିତି ତାଙ୍କର ରକ୍ତ କଣାରେ ଲାଗି ରହିଛି । ସେ ନିଜର ଯୌନ କ୍ଷୁଧାକୁ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ଝିଅ ସହିତ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖନ୍ତି । ଅନେକ ଯୁବତୀକୁ ନିଜ କାମନାର ଶିକାର କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଝିଅ ଥରେ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ପଡ଼େ ସେ ଆଉ ବର୍ତ୍ତି ପାରେ ନାହିଁ । ରାମ ମହାନ୍ତି ପିଲାଦିନରୁ ଏସବୁ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ତାର ଜୀବନ ଶୈଳୀ ଉପରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡିଛି ।

ପଦ୍ମଜ ପାଲଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଏକ ସଫଳ ଉପନ୍ୟାସ ହେଉଛି 'ପାପ ପରି ନିଜର' । ଏହା ୧୯୯୫ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ପାପ ପରି ନିଜରରେ ଜଣେ କାମୁକ ପ୍ରବଣ ବ୍ୟକ୍ତି ସୋମନାଥ ନାୟକ ଓରଫ୍ ସଂକେତ ନାଚୁରାର ସମ୍ଭୋଗ ଜୀବନର କାହାଣୀ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ସୋମନାଥ ନାୟକକୁ ସଂକେତ ନାଚୁରାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମେହେଟ୍ଟା, ଯିଏ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ । ଏକଦା ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଓଡିଶାକୁ ଆସିଥିବା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମେହେଟ୍ଟା ସୋମନାଥକୁ ଅର୍ଦ୍ଧଉଲଗ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଏ ଏବଂ ଭାବେ ସୋମନାଥ ତା ପାଇଁ ଏକ ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାର ପୁଞ୍ଜି । ସୋମନାଥର ଅର୍ଦ୍ଧଉଲଗ୍ନ ଶରୀରରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିଲା ମଣିଷର ସେଇ ଆଦିମ ଚେତନା ଓ ରୂପକୁ । ଯେଉଁ ରୂପ ଓ ଚେତନାକୁ କେବଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଭଳି ସନ୍ଧାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଦେଖିପାରେ । ପରେ ସେ ସୋମନାଥକୁ ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ଓ ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଛି । ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମେହେଟ୍ଟା ମଣିଷର ଆଦିମ ସ୍ୱରୂପକୁ ବିଶ୍ୱ ଓ ଜଗତର ସାମ୍ନାରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଚାହିଁଛି । ତେଣୁ ସେ ସୋମନାଥର ଉଲଗ୍ନ ଫଟୋ କାଢ଼ି ମିସେଲଫ୍ ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିଛି ଏବଂ ସୋମନାଥ ନାୟକକୁ ସଂକେତ ନାଚୁରାରେ ପରିଣତ କରିଛି । ସୋମନାଥ ସଂକେତ ନାଚୁରାରେ ପରିଣତ ହେବାପରେ ସମସ୍ତ ସଂସାର ତାକୁ ଉଲଗ୍ନ ଭାବରେ ଦେଖା ଦେଇଛି । ବେଦରେ ଗୋଟିଏ କଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି- ଯଥା ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ସୃଷ୍ଟି । ଅର୍ଥାତ ଯେପରି ଦୃଷ୍ଟି ସେପରି ସୃଷ୍ଟି । ଏ ବିଶ୍ୱ ତମକୁ ସେମିତି ଦେଖାଯିବ, ଯେମିତି ତମର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ । ସଂକେତ ନାଚୁରା ମଧ୍ୟରେ ଭରି ରହିଛି ଅସୀମ କାମ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ଯେଉଁ କାମ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ପରିତୃପ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ଯିଏ ସମ୍ଭୋଗ ଛଡ଼ା କିଛି ବୁଝେ ନାହିଁ, କିଛି ଦେଖେ ନାହିଁ କି କିଛି ଚିହ୍ନେ ନାହିଁ । ଯାହାର ଯୌନ ପିପାସାର ପରିତୃପ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ବାରମ୍ବାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସହିତ ସମ୍ଭୋଗ କ୍ରୀଡାରେ ରତ ରହିଛି ମାତ୍ର ତା ଯୌନ ପିପାସାର ପରିତୃପ୍ତି ଘଟି ନାହିଁ । ଔପନ୍ୟାସିକ ଭାଷାରେ "ତା ଦେହକୁ ନେଇ ତାକୁ ଅନବରତ ସମ୍ଭୋଗ କ୍ରୀଡାରେ ମତୁଆଲା ସଂକେତ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଅବଶ ହୋଇ ପଡିଲା । କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡିଲା । ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡିଲା । କେମିତି ଗୋଟିଏ ପାପ ଓ ଅପରାଧ ବୋଧର ଆତ୍ମଗ୍ଳାନିରେ ସେ ଛଟପଟ ହୋଇ କହିଲା- ମୁଁ ଆଉ ସହିପାରୁନି ସଂକେତ'' ।(୧) ସଂସାରର ସମସ୍ତ ଲୋକ ତାକୁ ଉଲଗ୍ନ ଭାବରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଥିଲେ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ଭୋଗ କରିବାକୁ ଚାହୁଥିଲା । ମାତ୍ର ତାର ଏ ବିକୃତ ମନୋଭାବ ଯୋଗୁଁ ଗାଁ ଲୋକ ତାକୁ ବାଡ଼େଇ ପୋଲିସରେ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟଏକ ଉପନ୍ୟାସ ହେଉଛି 'ଗଣ୍ଡ ଭୈରବ' । ଯେଉଁଥିରେ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଦେବତା ମଧ୍ୟରେ

ଯୌନସମ୍ପର୍କ ଥିବାକଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଦେବଦାସୀ ସ୍ୱାତୀଲଗ୍ନା ଓ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମ୍ଭରେ ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ଗଣ୍ଡ ଭୈରବର ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ ।

ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳତତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି ଯୌନତା । ତେଣୁ ଏହା ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ, ଗଛ, ଲତା ପ୍ରାଣୀ, ଉଦ୍ଭିଦ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଂଘଟିତ ହେବାର ଜଣାଯାଏ । ଏପରିକି ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଦେବତା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯୌନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହେବା କଥା ପୁରାଣ ଓ କିମ୍ବଦନ୍ତୀରୁ ଜଣାଯାଏ । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସହିତ କୁଆଁରୀ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ବିବାହ କରାଯାଉଥିଲା, ଯାହା ଦେବଦାସୀ ପ୍ରଥା ନାମରେ ପରିଚିତ । ଦେବଦାସୀ ଅର୍ଥାତ ଦେବତାର ଦାସୀ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ । ତେଣୁ ଦେବତା ଓ ମାନବ ରୂପୀ ଦେବଦାସୀ ଭିତରେ ଯୌନସମ୍ପର୍କ ଥିବାକଥା କିମ୍ବଦନ୍ତୀରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ମାତ୍ର ସେ ଯୌନସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି କାମ ଭାବନା ନଥିଲା ବରଂ ସେଥିରେ ଥିଲା ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଭାବନା । ସମର୍ପଣ ଭାବନା । ପଦ୍ମଜ ପାଲଙ୍କ 'ଗଣ୍ଡ ଭୈରବ' ଉପନ୍ୟାସରେ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଦେବତା ମ୍ଭରେ ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ଥିବାକଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଦେବଦାସୀ ସ୍ୱାତୀଲଗ୍ନା ପ୍ରତିଦିନ ସୁବାସିତ ଜଳରେ ଗାଧୋଇ ରାତ୍ରୀର ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହରରେ ବିଜେକରେ ଅଭିସାରିକା ସାଜି । ମଥାରେ ସିନ୍ଦୁର, ଆଖିରେ କଜ୍ଜଳ , ଗଭାରେ ଗଜରା, ପାଦରେ ଘୁଙ୍ଗୁର ପିନ୍ଧି ନୃତ୍ୟ କରେ । ନାଚି ନାଚି ଦେବଦାସୀ ଖୋଲି ଦିଏ ଶରୀର ଉପରେ ଢାଙ୍କି ଥିବା ଉତ୍ତରୀୟ ଗୁଡିକ । ଅର୍ଦ୍ଧନଗ୍ନ ଦେହକୁ ସମର୍ପି ଦେଇ ମିନତି କରେ –

"ମୋତେ ଆୟତ୍ତ କର ନଟବର ନାଗର ।
ଏ ଦେହର ଜ୍ୱାଳାକୁ ଧାରଣ କରି ପାରୁନି ।
ମନ ବି ମୋର ବ୍ୟାକୁଳ ଉନ୍ମତ୍ତ
ତୋ ପାଦ ତଳେ ମୁଁ ତତେ ସମର୍ପଣ କରୁଛି
ଗ୍ରହଣ କର ମୋତେ
ଯା ଇଚ୍ଛା ତା କର ।

x x x

ଦେବଦାସୀ ଗଭାରୁ ଖସିପଡ଼ିଲା ଗଜରା, ଗଳାରୁ ଛିଣ୍ଡିଗଲା ମାଳା । ସ୍ତନରୁ ବିଳମ୍ବିତ ହେଲା ଚିତ୍ରପତ୍ର । ଏମିତି ରକ୍ତ ମଣିଷ ସହ ଦାରୁ ଦେବତାର ଶୃଙ୍ଗାର । ଏମିତି ରାତି ପାହି ଯାଏ ।''(୨) ଶଙ୍ଖକ୍ଷେତ୍ର ପୁରୀରେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅବସ୍ଥିତ, ଯେଉଁଠି ମାଲୁଣୀ ନିତ୍ୟ ଆଣିଥିବା ଫୁଲକୁ ଦେବଦାସୀ ସ୍ୱାତୀଲଗ୍ନା ନିଜେ ପରିଧାନ କରିବା ସହିତ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥକୁ ପରିଧାନ କରାଏ, ତା ସହିତ ସମର୍ପି ଦିଏ ନିଜର ତନ-ମନ ଓ ଯୌବନକୁ । ଏହା ତାର ନିତ୍ୟନିୟମିତ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହା କେବେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଫୁଲ ମାଳାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲାପରି ତାକୁ ମ୍ଭ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ସେହିପରି ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟଏକ ଉପନ୍ୟାସ 'ଗହ୍ୱର', ଯେଉଁଥିରେ ପରକିୟା ଯୌନସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଉପନ୍ୟାସର ନାୟିକା ଜୁଲି ଓ ଭେଣେଇ ଜୟନ୍ତ ଭିତରେ ଏହି ପରକିୟା ଯୌନ ସମ୍ପର୍କ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ନାୟିକା ଜୁଲି ଏମ୍.ବି.ଏ ପାଠ ଇଲାଅପା ଘରେ ରହି ପଢୁଥିବା ସମୟରେ, ଜୟନ୍ତ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଛି ଜୁଲି ସହିତ । ଏ ସମ୍ପର୍କର ଡୋରୀ ସେମାନେ ଛାଡିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ଛାଡିପାରି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏ ସମ୍ପର୍କ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଲାଗି ରହିଛି । ଔପନ୍ୟାସିକଙ୍କ ଭାଷାରେ "ମୁଁ ପୁଣି ସେଇ ବିଛଣା ଉପରେ ପଡିଗଲି । ଯେଉଁ ବିଛଣା ଉପରେ ଇଲାଅପା ଜୟନ୍ତ ଭାଇ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀର ସମ୍ପର୍କର ଅଧିକାରକୁ ନିର୍ବିବୋଧ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ସେଇ ବିଛଣା ଉପରେ ଘଣ୍ଟାଏ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ତଳେ ମୋତେ ନେଇ ସେ ରତିକ୍ରୀଡା ରଚିତ ହେଲା । x x x ସେ ମୋ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ମୋ ଆଖିର ପତାଉପରେ ଚୁମା ଦେଲେ । ମୋ ମୁହଁକୁ ଆଣି ତାଙ୍କ ଛାତିଉପରେ ଚାପିଧରିଲେ । ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ତାଙ୍କ ହାତଟା ମୋ ଦେହରେ ସାପଟିଏ ଭଳି ଗୁଡେଇ ହୋଇ ଯାଉଛି । ମୋ ଦେହର ଆବରଣ ଭେଦକରି କେଉଁ କେଉଁ କନ୍ଦି ବିକନ୍ଦିରେ ଚାପି ଦେଉଛି । ଆଉ ସେଇଚାପ ସେଇସ୍ପର୍ଶ ପୁଣି ମୋତେ ନିର୍ଜୀବ କରିଦେଉଛି ।"(୩)

ପୁରୀ ସହରରେ ରହୁଥିବା ନରହରି ସାମନ୍ତଙ୍କ ଦୁଇ ଝିଅ ଇଲା ସାମନ୍ତ ଓ ଜୁଲି ସାମନ୍ତ । ଇଲା ସରକାରୀ ଚାକିରୀ କରି ସ୍ୱାମୀ ଜୟନ୍ତ ପୁହାଣ ସହିତ ନୟାଗଡ ସହରରେ ରୁହେ । ଦୁଇ ଭଉଣୀ ଦେଖିବାକୁ ସମାନ ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ । ଇଲା ଖୁବ ରୋକ୍ ଠୋକ୍ ଓ ନିରବ ସ୍ୱଭାବର ବ୍ୟକ୍ତି । ତାକୁ କିଏ ପଦେ କହିଦେଲେ ସେ ମୁହେଁ ମୁହେଁ ଜବାବ ଦେଇଦିଏ । ଥଟ୍ଟା ତାମସା କରେ ନାହିଁ କି କେଉଁ ଲୋକ ସହିତ ଗପ ଜମେଇବା ତାର ସ୍ୱଭାବ ନୁହେଁ । ବଳକା ସମୟରେ ସେ ସିଲେଇ କରେ, ଆଚାର କରେ ଓ ପଢା ପୁଢି କରେ । ଜୁଲି କିନ୍ତୁ ତାର ବିପରିତ । ସେ ବହୁତ ଚୁଲବୁଲି ଓ ହସମୁଖ ଝିଅ ଟିଏ । ସେ ପଢିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ ନାହିଁ, କି ଚାକିରୀ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ବରଙ୍ଗ ସେ ଇଲା ପରି ଘର ସଂସାର କରି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ

କରେ । ଜୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ତାରି ସ୍ୱଭାବର, ଗପୁଡି ଓ ରସିକ ପ୍ରବଣ ବ୍ୟକ୍ତି । ଜୁଲି ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ ଜୟନ୍ତ ଭାଇ ଇଲା ଅପାକୁ ପ୍ରେମ କଲେ କେମିତି ? କାରଣ ଦୁହିଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ବହୁତ ଭିନ୍ନ । ଏକଦା ଜୁଲି ଖରା ଛୁଟିରେ ଇଲା ଅପା ଘରକୁ ଯାଇଛି ଏବଂ ଜୟନ୍ତ ଭାଇ ଓ ତାରି ମଧ୍ୟରେ ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । କେହି କାହାକୁ ମନା ମଧ୍ୟ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି । ଏବଂ ଏହା କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଲାଗି ରହିଛି ମାସିଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟଏକ ପ୍ରମୁଖ ଉପନ୍ୟାସ'ଛାଇଲେଉଟାଣି'ରେ ହସ୍ତମୈଥୁନ ବିଷୟରେ ବର୍ଣିତ ରହିଛି । ଜୀବନର ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ କାଳ ବା ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ସାଧାରଣତଃ ହସ୍ତମୈଥୁନ କରିବାର ଦେଖାଯାଏ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଉଭୟଠାରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ଯୌନ ତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ ମାନଙ୍କ ଲେଖାରୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପ୍ରତ୍ୟକ ଦେଶରେ ରହିଅଛି । ସେମାନଙ୍କ ମତରେ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର କୌଣସି ଏକ ସମୟରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ଏହା ଏକୁଟିଆ ରହିବାର ସମୟରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ପଦ୍ମଜ ପାଳଙ୍କ 'ଛାଇଲେଉଟାଣି' ଉପନ୍ୟାସର ନାୟିକା କାଜଲ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଭ୍ୟାସର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବାର ଦେଖାଯାଏ ।

ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବିଭାଗର ଅ୍ଧାପିକା କାଜଲ, ବାପା ମାଁଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେ ଏକୁଟିଆ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରେ । କାକା ଖୁଡି ତାକୁ କେହି ପଚାରି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ନିଜ ଉଦ୍ୟମରେ ପାଠପଢ଼ି ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବିଭାଗର ଅ୍ଧାପିକା ସାଜେ । ଜୀବନର ଅଣତିରିଶ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେଆଜି ଅବିବାହିତ, ଏକୁଟିଆ ଓ ନିଃସଙ୍ଗ । ନିଜର କର୍ମବହୁଳ ଜୀବନରେ ସେ ସଦା ସର୍ବଦା ଖୁସି ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ମାତ୍ର ସେ ଯେତେବେଳେ ଏକୁଟିଆ ନିଃସଙ୍ଗ ଅନୁଭବ କରେ ସେତେବେଳେ ତା ଭିତରର ଆଦିମକ୍ଷୁଧା ଜାଗିଉଠେ । ସେ ସେତେବେଳେ ବୁଝେ ନାହିଁ ସେ ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପିକା, ସମାଜର ନୀତିନିୟମ । ସେ ବୁଝେ ସେ କେବଳ ଜଣେ ନାରୀ, ଅନୁଭବ କରେ ଦେହର ଅବଦମିତ କ୍ଷୁଧା । ସେ କ୍ଷୁଧା ତାକୁ ସନ୍ତୁଳିତ କରେ ଏବଂ ସେ ଆତ୍ମରତିରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇଯାଏ ।

ସେହିପରି ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ସଫଳ ଉପନ୍ୟାସ ହେଉଛି 'ଜରାନିବାସ', ଏକ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମ । ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମରେ ମଣିଷ ତ ବୃଦ୍ଧା ହୁଏ ମାତ୍ର ତା ଭିତରେ ଥିବା ଆଦିମ ପ୍ରବୃତ୍ତି କେବେ ବୃଦ୍ଧା ହୁଏ ନାହିଁ । ଶରୀରର ଅବଚେତନ ମନରେ ଥିବା ସେହି ଅତୃପ୍ତ କ୍ଷୁଧାଟି ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇ ବନ୍ଦ ରହିଥାଇ ପାରେ, ମାତ୍ର ମରିନଥାଏ । ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ ମଣିଷର ମନ ଉପରେ ଆଉ ବ୍ୟକ୍ତିର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହେ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ସେ କାମଲିପ୍ସା ତା ନିୟନ୍ତ୍ରଣରୁ ବାହାରି ଆସେ । ତାର ପରିତୃପ୍ତି ଚାହେଁ । ପଦ୍ମଜ ପାଳଙ୍କ 'ଜରାନିବାସ' ଉପନ୍ୟାସରେ ଲଳିତବାବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଦେଖାଦେଇଛି । ପୌଢାବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ମରି ଯାଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ମରିପାରି ନାହିଁ ତାଙ୍କ କାମଲିପ୍ସା ଆଦିମ ଚେତନା । ସାମାଜିକତାର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ସେ ହୁଏତ ତାକୁ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଚାପି ରଖିଥିଲେ, ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଉପରେ ଆଉ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହିଲା ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ସେ ଜରାନିବାସର ରୋଷେୟାଣୀ ପାର୍ବତୀ ସହ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ଚାହିଛି, ମାତ୍ର ତାହା ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଏହି ଗୁଣ ଯୋଗୁ ତାଙ୍କର ପୁଅ ଗାଳିମାଡ ଦେଇ ଘରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲା । ସେହିପରି ଜରାନିବାସର ମାଲିକ ଲେଙ୍କା ବାବୁ ଓ ପୂର୍ଣିମା ଦେବୀ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯୌନସମ୍ପର୍କ ରହିଅଛି । ଲେଙ୍କା ବାବୁ ଓ ପୂର୍ଣିମା ଦେବୀ ଜରାନିବାସର କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥିଲେ ହେଁ ଯେତେବେଳେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କୁ ଏକୁଟିଆ ପାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ଭିତରର ଆଦିମ କ୍ଷୁଧା ଜାଗିଉଠେ ଏବଂ ସେମାନେ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଏକାକାର ହୋଇଯାନ୍ତି ।

ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଅନଏକ ଉପନ୍ୟାସ ହେଉଛି 'ଆକ୍ରାନ୍ତ ୩/୪', ଯେଉଁଥିରେ ରସାୟନ ବିଭାଗର ଅଧ୍ୟାପକ ଦେବଦତ୍ତ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନଙ୍କ ବହୁପତ୍ନୀ ବିବାହ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଯୌନକ୍ଷୁଧା ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ସାଧାରଣତଃ ମଣିଷର ଦୁଇଟି ଭୋକ, ଗୋଟେ ପେଟର ଅନ୍ୟଟି ଦେହର । ପେଟର ଭୋକ ପାଇଁ ଯେପରି ଖାଦ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଦେହର ଭୋକ ପାଇଁ ସେପରି ଯୌନତାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ପେଟର ଭୋକକୁ ତ ମଣିଷ ବରଦାସ୍ତ କରିପାରେ ମାତ୍ର ଦେହର ଭୋକକୁ ନୁହେଁ । ଏହାର ପରିତୃପ୍ତି ନ ଘଟିଲେ ମଣିଷ ବିଭିନ୍ନ ରୋଗର ଶିକାର ହୁଏ । ଶେଷରେ ପାଗଳ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ଉପନ୍ୟାସରେ ଦେବଦତ୍ତ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନ ଏପରି ଜଣେ କାମୁକ ପ୍ରବଣ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ତିନୋଟି ସ୍ତ୍ରୀ । ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ ଉର୍ଜଶିଳା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଦଣ୍ଡି, ଘମଣ୍ଡି ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରିଣୀ । ସେ ଦେବଦତ୍ତ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନକୁ କେବେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଶିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନ ନିଜ ଦେହର କ୍ଷୁଧାକୁ ମେଣ୍ଟାଇବା ନିମିତ୍ତ ଗୋପନରେ ସମିତାକୁ ବିବାହ କରନ୍ତି, ମାତ୍ର ଉର୍ଜସିଲା ଏହା ଜାଣିପାରି ନିଜର ଭାଇଙ୍କ ସହାୟତାରେ ଯୋର୍ ଜବରଦସ୍ତ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନକୁ ସମିତାଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଦିଅନ୍ତି । ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନ ପୁନଃ ଗୋପନରେ ନୀତା ସାମଲକୁ ବିବାହ କରି ନିଜର ଦେହର କ୍ଷୁଧାକୁ ପ୍ରଶମିତ କରନ୍ତି ।

ସମଗ୍ର ଉପନ୍ୟାସଟି ଅଧ୍ୟାପକ ଦେବଦତ୍ତ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦନଙ୍କ ବିବାହ ଜୀବନକୁ ଭିତ୍ତିକରି ରଚିତ । ସମଗ୍ର ଉପନ୍ୟାସରେ ସେ ତିନି ତିନିଟି ବିବାହ କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର କାହାରି ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ରହିପାରି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ ଉର୍ଜସିଲାର ଉଗ୍ର ସ୍ୱଭାବ ପାଇଁ ସେ ବିବାହର କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଦୁରେଇଯାଇ ସମିତାକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଭା କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଉର୍ଜସିଲା, ସମିତା ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ରଖେଇଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ଜୀବନରେ ଦୁଇ ଦୁଇଟି ବିବାହ କରି ମଧ୍ୟ ସେ ଏକୁଟିଆ ଓ ନିସଂଗ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁଥିପାଇ ସେ ମଦ ପିଇଛନ୍ତି, ବାହାରେ ବୁଲିଛନ୍ତି, ବେଶ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ସବୁଠି ଗୋଟିଏ ସାଥୀର ଅଭାବ ବା ସ୍ତ୍ରୀର ଅଭାବ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁଥିପାଇ ସେ ତୃତୀୟ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି ନୀତା ସାମଲଙ୍କୁ ।

ପଦ୍ମଜ ପାଳଙ୍କ ବହୁଚର୍ଚ୍ଚିତ କାବ୍ୟପନ୍ୟାସ ହେଉଛି 'ହାଏ ମୁନି କେମିତି ଅଛ ?' ଯାହା ୨୦୧୩ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ମୁନି ନଛିପୁର ଗାଁର ଗୋଟେ ହରିଜନ ଘରର ଝିଅ । ବାପା ଧଡିଆ ସାମଲ ଚୋର, ମଦୁଆ । ମା ଓ ବଡ ଭଉଣୀ ଅନ୍ୟଘରେ ବାସନ ମାଜି ପରିବାର ଚଳାନ୍ତି । ମୁନି କିନ୍ତୁ ବାସନ ମାଜି ଚଳିବାକୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲା । ତାର ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା ଭିନ୍ନ । ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲା ବଡ ପରଦାରେ ଅଭିନେତ୍ରୀ ହେବାର । ତେଣୁ ସେ କ୍ଲବ, ପାର୍ଟିଗୁଡିକୁ ଯାଏ ନିଜ ସାଂଗ ସୁକାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ସହିତ । ସୁକାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ଯୁବ ପ୍ରାଯୋଜକ । ତେଣୁ ତାର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାର୍ଥକ କରିବାରେ ସୁକାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ସହାୟକ ହୁଏ । ମାତ୍ର ତା ବଦଳରେ ତାର ସବୁକିଛି ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ହୁଏ ସୁକାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳଙ୍କୁ । ମୁନି ସଫଳତାର ସିଢି ପରେ ସିଢି ଚଢି ଚାଲିଲା ନିଜ ଦେହକୁ ମାଧ୍ୟମକରି । ଶେଷରେ ସେ ମୟୁରୀ ମିଶ୍ର ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ପାଇଛି । ମାତ୍ର ସେଥିରେ ସେ ଖୁସି ହୋଇପାରି ନାହିଁ । ଯେଉଁଥିପାଇ ସେ ଆତଙ୍କ ବାଦୀ ସଂସ୍ଥାରେ ଯୋଗ ଦେଇଛି । ସେଇଠି ମଧ୍ୟ ତାର ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ଲାଗି ରହିଛି ।

ମୁନି ଗୋଟିଏ ସମଲିଙ୍ଗୀ ଝିଅ । ତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ରୂପପାଇ ସୁକାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ତା ସହିତ ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖେ ମାତ୍ର ମୁନି ଏଥିରେ ଖୁସି ପାଇପାରେ ନାହିଁ । ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୁରଣ ପାଇଁ ତାକୁ ଏ ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ । ମୁନି ଯେ କେବଳ ସୁକାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ସହିତ ଶାରିରୀକ ସମ୍ପର୍କ ରଖେ, ତାନୁହେଁ, କେତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପ୍ରଯୋଜକ, ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଦୈହିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ସାହିତ୍ୟ ସହିତ ଯୌନତାର ସମ୍ପର୍କ ଅତିନିବିଡ । ସାହିତ୍ୟରେ ଜୀବନର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେଥିରେ ଯୌନତା ପ୍ରତିସରିତ ହେବା ସ୍ୱାଭବିକ । ପଦ୍ମଜ ପାଳଙ୍କ ଉପନ୍ୟାସରେ ଯୌନତାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବେଶ୍ ସ୍ୱଚ୍ଛଳ । ତାଙ୍କର ଅର୍ଦ୍ଧାଧିକ ଉପନ୍ୟାସରେ ଯୌନତା ଏକ ମୁଖ୍ୟ ବିଭାବ ରୂପେ ଉଭା ହୋଇଛି । ଏ ଯୌନତା କେତେବେଳେ ଉଗ୍ର ରୂପରେ ଆସିଛି ତ କେତେବେଳେ ସ୍ୱାଭାବିକ ରୂପରେ ଆସିଛି ଏବଂ ତାର ପରିତୃପ୍ତି ଘଟାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ ହୋଇଥିବାରୁ ତାକୁ ଖାଦ୍ୟ, ପାନିୟ ଓ ମୈଥୁନର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ପରଠାରୁ ତା ଭିତରେ ଏହି ଯୌନ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଲୁକ୍କାୟିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ । ବହିଃପ୍ରକାଶର ସୁବିଧା ନପାଇଲେ ଏହା ବାହାରକୁ ଆସେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ବହିଃ ପ୍ରକାଶର ସୁବିଧା ପାଏ, ସେତେବେଳେ ବାହାରକୁ ଆସେ ଏବଂ ତାର ପରିତୃପ୍ତି ଘଟାଏ । ବ୍ୟକ୍ତି ମନରୁ ଯଦି ଏହାର ପରିତୃପ୍ତି ନଘଟେ ,ଏହାକୁ ଦୂରୀଭୂତ କରାନଯାଏ, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ରୋଗର ଶିକାର ହୁଏ । ତେଣୁ ଏହାର ପରିତୃପ୍ତି ଘଟିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଜୀବନ ସହ ଯୌନତା ଜଡିତ ରହିଥିବାରୁ ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସହ ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ, ଗଛ, ଲତା, ଉଭିଦ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଂଘଠିତ ହୋଇଥାଏ ।

ପ୍ରାନ୍ତଟୀକା :

୧. ପାଳ, ପଦ୍ମଜ, ପଦ୍ମଜ ପାଳ ଉପନ୍ୟାସ ସମଗ୍ର -୩, ପାପ ପରି ନିଜର, ପଶ୍ଚିମା ପବ୍ଲିକେଶନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୨୦୨୧, ପୃ -୧୫୧

୨. ପାଳ, ପଦ୍ମଜ, ପଦ୍ମଜ ପାଳ ଉପନ୍ୟାସ ସମଗ୍ର -୩, ଗଣ୍ଡ ଭୈରବ, ପଶ୍ଚିମା ପବ୍ଲିକେଶନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୨୦୨୧, ପୃ -୩୨୭

୩. ପାଳ, ପଦ୍ମଜ, ପଦ୍ମଜ ପାଳ ଉପନ୍ୟାସ ସମଗ୍ର -୧, ଗହ୍ୱର, ପଶ୍ଚିମ । ପବ୍ଲିକେଶନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୨୦୧୮, ପୃ -୩୨୫

ଗବେଷକ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ
ଓଡିଶା କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, କୋରାପୁଟ
ମୋ – ୮୩୨୭୭୩୨୮୨୨